

Сила нескорених

Згідно з Указом Президента України №455/2023 від 28 липня 2023 року, 1 жовтня відзначають державне свято - **День захисників і захисниць України.**

День захисників і захисниць — це день, коли ми в першу чергу шануємо і жінок, і чоловіків, які стоять на охороні нашої держави. Також ми вшановуємо цивільних людей, волонтерів, медиків та рятувальників. Це свято нескорених, свідомих громадян, які вболівають за долю нашої країни.

Після 24 лютого, коли росія вторглася на територію нашої держави, наші захисники і захисниці стали щитом Європи та всього цивілізованого світу. Наша держава та її воїни ведуть війну проти російського агресора і захищають не тільки себе, але й усі демократичні країни від наступу загарбницьких сил тиранії і диктатури. Українські захисники й захисниці сьогодні уособлюють героїзм та відвагу воїнів багатьох поколінь, воїнів різних країн – усіх, хто протягом століть боронив ідеали свободи, відстоював державність і виборював незалежність.

завідувачка бібліотеки: Духневич Н.Б.

1 жовтня відзначаємо і свято Покрови Божої Матері та День українського козацтва.

День захисників та захисниць України прив'язали до християнського торжества Покрова Пресвятої Богородиці, його дуже шанували запорізькі козаки.

Зі святом Покрови співпадає святкування Дня українського козацтва. З давніх-давен Божа Матір вважалася покровителькою усього українського козацтва.

У зв'язку з реформою церковного календаря в Україні, Покрова Пресвятої Богородиці, День українського козацтва, а також свято захисників, з 2023 року відзначатимуть 1 жовтня.

**Мужні випускники нашого ліцею
також віддали життя своє життя за державність та
незалежність нашої держави.**

Герої не вмирають !!!

Мазур Артем Анатолійович — активіст Євромайдану; чотовий 9-ї чоти 15-ї сотні Самооборони Майдану.

18 лютого 2014 року поранений осколками гранати під час сутичок в Маріїнському парку, по-звірячому побитий, отримав відкриту черепно-мозкову травму — в хлопця був проламаний череп, лікарі витягували осколки з голови. Від дня поранення перебував у комі в міській клінічній лікарні швидкої медичної допомоги. Родичі планували перевезти його в Чехію або Польщу на лікування, проте 3 березня опівдні, не приходячи до тями, Артем помер.

Лушук Руслан Володимирович - сержант, військовослужбовець механізованого батальйону 128-ї окремої гірсько - піхотної бригади (Мукачево). Впродовж трьох місяців перебував у зоні АТО на Луганщині. Під час розвідувальної операції в місті Щастя потрапив у засідку, отримав численні поранення. Лікарі впродовж двох тижнів боролись за життя нашого воїна, але 28 жовтня 2014 року Руслана Ліщука не стало.

Якимчук Вадим Борисович був контрактником у ЗСУ, служив у 128 - й окремій гірсько-штурмовій бригаді м. Мукачево, перебував на передовій службі за контрактом. Він захищав країну від російського агресора і загинув як Герой.

Загинув у м. Оріхів Пологівського району Запорізької області 20 квітня 2022 року під час виконання службових обов'язків. Йому назавжди залишиться 33 роки.

Вадим Борисович був чесною та відповідальною людиною, цінував справедливість та завжди підтримував своїх побратимів.

Максим Квасницький

Доброволець. Гарний товариш, люблячий син та брат. Ще зі шкільних років у нього формувалося чітке почуття справедливості. Герой, який віддав за країну своє життя.

“Макс завжди був веселий й налаштований на позитив. Він хотів побільше русні покласти, бо дуже їх не любив”, - розповідає побратим Максима Квасницького.

Він загинув вночі, з 6 на 7 травня, потрапивши під обстріл. Йому назавжди 27 років.

Василь Остап'юк на початку повномасштабного вторгнення повернувся з-за кордону та взяв до рук зброю, щоб боронити країну. У квітні отримав осколкові поранення обох рук. Після лікування наприкінці квітня повернувся у військову частину. Служив у 128-й Гірсько-штурмовій бригаді. Загинув воїн під час виконання бойового завдання 8 червня 2023 року на Запорізькому напрямку.

Ролдугін Євген Олександрович із позивним “Тунгус” був учасником Революції гідності. Пішов воювати, коли йому було 18 років. Ще тоді, у 2014 році, він добровільно обрав захищати цілісність країни. Євген воював під Маріуполем, в Пісках, Авдіївці, у селищі Опитне. Був учасником боїв за район шахти “Бутівка”. Під час поранення під Києвом в березні контролював евакуацію поранених військових й хоробро вів бій. Героїчно загинув 11 вересня 2022 року поблизу населеного пункту Білогорівка Луганської області, рятуючи поранених побратимів.

**Зараз наші захисники і захисниці
скроплюють своєю кров'ю українську
свободу та державу. Це мужні, чесні,
доблесні, шляхетні, патріотичні сини та
доньки України.**

**Завдяки їм, нащадкам славного козацького
роду, ми можемо спілкуватися, вільно
жити, трудитися, проводити вільний час із
користю, дихати нашим українським
повітрям.**

Ми не стали рабами, і ніколи не станемо!